

လရောင်ကျူးရင်

မင်းနဲ့ရေဆောက်ချင်လို့

အခန်း (၁)

တရုတ်တန်းဈေး၏ ညနေခင်းက ဈေးသည် တွေ လူတွေနှင့် ကြက် ပျံမကျဆိုသလို စည်ကားရှုပ်ထွေးနေ သည် ။ ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ ‘တစ်ခုခု စားရအောင်’လို့ ပြောတာလောက် စိတ်တိုဖို့ ကောင်းတာ မရှိ။

"ဘာစားချင်လို့ လဲ၊ သွားဝယ်ခဲ့ကွာ"

မကျေနပ်တာက မကျေနပ်တာပဲ၊ မျက်နှာကို ဘယ်လိုမှ ပြေပြစ်လို့ မရဘဲ မလိုသံပဲ ထွက်၏။

‘မေပန်းချီ’ဆိုသော သူမသည် အလှအပ အလွန်မက်မော၍ အစားအသောက်လည်း မက်သေးသည် ။ စားချင်ရင် ဝယ်စားလိုက်တာမျိုး မဟုတ်ဘဲ ကြေးအိုးဆို ဘယ်ဆိုင်မှာ ကောင်းသည် ၊ ရွှေတောင်ခေါက်ဆွဲ၊ ကတ် ကြေးကိုက်၊ ဘာဖြစ်ဖြစ် ဒီအစားကို ဒီဆိုင်က ရမှ ...။

သူမ၏ ဇီဇာကြောင်တတ်သော အကျင့်ကို ကိုယ်တိုင် သိပ်မကြုံဖူးပေမယ့် သူမ၏ မွေးသမိခင်ကြီး အိမ် ကို ရောက်လာတိုင်း ပြောနေကျ။

"ကားပါမလာဘူးလေ၊ သမီး မုန့်သွားစားတာ ပြန်မလာလို့ ..."

"သမီးပါတယ် ဆင့်ရဲ့ ...၊ ဒီမှာ မအေကို ချပေးပြီးတာနဲ့ မုန့်စားမယ် ဆိုပြီး ပြန်ထွက်သွားလို့ ..."

ဆိုတာမျိုး...၊

"ဘာစားချင်တာလဲ...၊ အပန်းမကြီးတာဆို တို့ လုပ်ကျွေးပါ့မယ်၊ ရောက် လာပြီးမှ အပြင် ပြန်ထွက်စား ရတယ်လို့ ကွယ်"

"အမလေး မေပန်းချီတို့ အဲဒီလိုများ ကျွေးလို့ ရရင် ကောင်းကင်မှာ နွားလှည်းမောင်းတာထက်တောင် ဆန်းပြားသွားဦးမယ်၊ သူက ဒီဆိုင် ကဟာစားမယ်ဆို ဒီဆိုင်မှာ စားရမှ ၊ ပြီးတော့ အိမ်ကို ဝယ်လာပါလား ဘာ ညာပြောရင် ဆိုင်မှာ စားရတာမှ ပိုကောင်းသတဲ့ "

စသဖြင့် သူမ၏ ဂုဏ်သတင်းတွေအရ ဝယ်ခဲ့ပါလားလို့ ပြောမိတဲ့ သူ့စကား အလကားပဲဆိုတာလည်း သေချာနေ၏။ ထင်သည့် အတိုင်း...

"ကိုကလဲကွာ အချိန်အခါနဲ့ စားစရာက အလိုက်ဖက်ဆုံးဟာကို...၊ ဒီ အချိန် ဒီနေရာမှာ စားရမှ ကောင်းမှာ ပေါ့၊ လာပါ ...ခဏလေးပါ"

သူမဘက်က တံခါးဖွင့်နေရင်း သူ့ကိုလည်း လှည့်ခေါ်သည် ။

"လာပါ... ဆင်းပါဆို...၊ ဒီမှာ မြေအိုးမြီးရှည်ကောင်းတဲ့ ဆိုင် ရှိတယ်"

"မင်းပဲ သွားစားပါ၊ အဲဒီမှာ မင်းတစ်ယောက်ထိုင်လို့ ရအောင်ပဲ နေရာယူဦး"

မေပန်းချီက လှည့်ကြည့်ပြီး ပင့်သက်လေးရှိက်၏။ ဟုတ်တော့ ဟုတ်သည် ၊ ဆိုင်တွေ ကပ်ညပ်နေပြီး ဆိုင်တိုင်းမှာ လူတွေအပြည့်။

မတ်တတ်ရပ်စားနေတဲ့ သူတွေ၊ ပါဆယ်စောင့်နေတဲ့ သူတွေ...။ ထို့ကြောင့် ခက်ခဲသည့် ဆုံးဖြတ်ချက်ကို အလွယ်တကူချလိုက်ကာ...

"ဒါဆို ခဏစောင့်... မေ မစားတော့ဘူး၊ ထုပ်ခွဲလိုက်တော့မယ်"

သူမဘက်က လိုက်လျောလိုက်ခြင်းကြောင့် သူ့မျက်နှာ သိသာစွာ

ပြေကျသွားလျက် ခေါင်းညိတ်၏။ နက်ပြာရောင် ကိုယ်ကျပ်ကပ်ကပ် လေးနှင့် အဖြူရောင် လက်ကိုင်အိတ်လေးပါသော မေပန်းချီက အများ ထဲမှာ ထင်းနေသည် ။

ကားထဲကနေ လှမ်းကြည့်ရင်း သူ အပြင်ထွက်လိုက်မိသည် ။ နီရဲဝင်းစိုနေသည့် စတော်ဘယ်ရီခြင်း လေးတွေကို မြင်လို့ အဒေါ်ဖြစ်သူ ကို သတိရသွားတာ ဖြစ်သည် ။

အိမ်မှာ အန်တီနဲ့ သူ နှစ်ယောက်တည်း ရှိပေမယ့် နှစ်ယောက်စလုံး စတော်ဘယ်ရီကြိုက်သည် ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ခြေလှမ်းတွေ စတော်ဘယ်ရီဆီ ကို မရောက်ခဲ့ပါ။

"ဆွဲကြိုး...ဆွဲကြိုး ပါသွားပြီ၊ လုပ်ပါဦး"

အသံထွက်လာတာက မေ့ဆီက ဖြစ်သည် ။ ဒီလောက် လူကျပ်ကျပ် ထဲမှာ မို့ ကိုယ့်နားကိုယ် မယုံနိုင်ဘဲ ငေးခနဲတော့ ကြောင်သွားမိ၏။

သို့သော် သူ့မျက်လုံး ကစားလိုက်စဉ်မှာ အလွန်အလှမ်းကွာသွားပြီဖြစ် သည့် မူမမှန်စွာ လှမ်းနေသူတစ် ယောက်ထံ ရောက်သွားပြီး...

"ဟိုမှာ ..."

သူ အသံကျယ်သွားသလားမသိ။ ထိုလူက အပြေးတစ်ပိုင်း မူမပျက် ရုံ သွားနေရာမှ လှစ်ခနဲ ပြေး၏။ သူလည်း ပြေးလိုက်တာပင်၊ ဒါပေမဲ့ ...

"အင့်"

"အမလေး သေပါပြီ၊ ကုန်ပါပြီ"

သူ့ဗိုက်နှင့် မာကျောကျော အရာတစ်ခု ပစ်တိုက်ကာ ကွဲရှသံရော အော်သံရော စုံသွား၏။

"ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ"

"ဟား..."

"ဒီမှာ ကုန်ပြီ၊ ဟိတ်လူကြီး"

ဆက်လိုက်မည့် သူ့အင်္ကျီခါးစကို အမိအရ ဖမ်းဆွဲထားလိုက်သဖြင့် လူတစ်ကိုယ်လုံး ပုံပျက်ပန်းပျက် နှင့် ပြန်ပါသွားခဲ့သည်။ ။

တရုတ်တန်းနားမှာ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်သွားလေသည်။ ။

"တောက်... ဖယ်စမ်း"

သူမ လက်ကို ခပ်ဆတ်ဆတ် ပုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး ပေတာကြေတာလည်း မသိဘဲ အင်္ကျီကို ခါထုတ်နေမိ ရင်း...

"ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ၊ မင်း နားမလည်ဘူးလား"

"မလည်ဘူးလေ၊ ကျွန်မပစ္စည်းကုန်တာပြ ကျွန်မ သိတယ်၊ ပြန်လျော်ပေး"

ရှုပ်နေသည့် လူခြေထောက်တွေ ကြားထဲမှာ ဖန်ကွဲစတွေနှင့် ဆယ်လုံးခန့်ပါမည်ထင်ရသော ကြက်ဥ ထုပ် တစ်ထုပ်၊ ပြီးတော့ ဘယ်လိုမှ ပြန်ကောက်ယူလို့ မရနိုင်တော့သည့် အမှ ညှိလွန်နေသော သင်္ဘောသီးမှ ညှိ တစ်လုံး...၊

ကိုယ့်ဇောနဲ့ ကိုယ် မဆင်မခြင် ပြေးလာမိတာ မှန်ပါသည် ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလို ကွဲရှုတ်တတ်တဲ့ ပစ္စည်းတွေကို လူ ကြားထဲမှာ ဖြတ်သန်းသယ်လာတဲ့ လူကရော ဂရုတစိုက် ထုပ်ပိုးသယ်ပါလား...။

ခုတော့ ဒါတွေကို ဒီတိုင်းပွေ့ပိုက်လာပုံရသည့် မြင်ကွင်းထဲမှာ ထည့်လျှိုလာသည့် အိတ်ခွံ ဘာညာ လည်း မမြင်...၊

သူ့မှာ လူက မတ်တတ်ကျန်ခဲ့ရပြီး စိတ်က ဟိုဆီရောက်နေသဖြင့်
ပြီးစလွယ် ရှင်းလိုက်ဖို့ ပိုက်ဆံအိတ် ထုတ်သည်။

သို့သော်...

"ဒါ ဘာတွေလဲ ပြော"

ဟု ပြောပြီးမှ ကိုယ့်ဘာသာ စေ့စေ့စပ်စပ် ငုံ့ကြည့်မိ၏။

ပလာဇာတွေမှာ ရောင်းသည့် ဖန်ပန်းကန်လုံးကြီးတွေ ဖြစ်သည်။
ဘယ်နှစ်လုံး ဖြစ်မလဲ...။

"ပန်းကန်လုံးက ငါးလုံး၊ တစ်လုံးကို ထောင့်နှစ်ရာဆိုတော့ ခြောက်
ထောင်..."

"မဟုတ်ဘူး"

"ဘာမဟုတ်ရမှာလဲ"

ပန်းကန်တွေ ဖင်မှာ ကပ်ထားသည့် တံဆိပ်က တစ်ခုစီပဲပါမှာ မို့ သူ
က မေးဆတ်ပြကာ...

"ဟိုမှာ တစ်လုံးကို တံဆိပ်တစ်ခုပဲပါတာ၊ သုံးလုံးပဲ ရှိတယ်"

"အို... ဘယ်ဟုတ်ရမှာလဲ၊ တံဆိပ်မပါတဲ့ ဆွမ်းတော်ပန်းကန်ပြား
အသေးလေးတွေ ပါသေးတယ်၊ အဲဒါကြောင့် အသေးစိတ် မပြောချင်လို့
တန်ဖိုးညှိပြီး ပြောတာ၊ အတိအကျဆိုရင် နောက်ထပ် ပိုလာနိုင်တယ်၊
ကြက်ဥက ဆယ့်ငါးလုံး..."

သူ့မျက်နှာကြီးတင်းနေတာကို သူမက မထိတထိကြည့်၍ ...

"သဘောသီးက ထောင့်နှစ်ရာ ပေးခဲ့ရတာ"

ဟု ထပ်ပြောကာ သူမဘာသာ တွက်ချက်လိုက်ပြီး...

"အားလုံး ရှစ်ထောင့်ခုနစ်ရာ၊ ရှစ်ထောင်ပဲပေး၊ အဲဒါတောင် ကျွန်မက အမှန်အကန်တွက်တာနော်၊ ခုနစ်ရာတောင် လျှော့ထားသေးတယ်၊ ဒါမျိုးက တောင်းရင် တောင်းသလောက် ပေးရမှာ ပဲ"

"ဘာဖြစ်နေတာလဲ ကိုရယ်၊ ဒီမှာ ရင်တွေတုန်ရတဲ့ အထဲ ..." မေရောက်လာတော့ စိတ်က မေ့ဆီ ရောက် သွားပြန်ကာ...

"ရလား"

"မရပါဘူး၊ လိုက်တော့လိုက်သွားကြတာပဲ၊ ပြန်မယ် ကို၊ ဟိုနှစ်ဆိုင်က လူတွေကို ဖုန်းနံပါတ်ပေးခဲ့ တယ်"

"ခဏနေဦး"

သူ့အိတ်က တစ်ထောင်တန်ရှစ်ရွက် ထုတ်ပေးလိုက်ပြီး...

"မင်း နောက်တစ်ခါ ငါ့ကိုတွေ့ရင် ရှောင်၊ ဒီတစ်ခါ လူကိုပါ ကြေမ့သွားအောင် တက်ကြိတ်နင်းပစ် မယ်"

"ဘာပြောတယ်"

"လျော်ပေးရင် ကျေနပ်တယ် မဟုတ်လား"

အနီအဝါကွက်ကျားနှင့် ရုပ်အင်္ကျီပွပ္ပကို ဝတ်ထားကာ ဆံပင်တိုတိုဖရိဖရဲနှင့် ထိုမျက်နှာက ဆတ်ခနဲ ပင့်တက်လာ၍ ...

"ရတယ်၊ ပစ္စည်းကိုထိတော့ ပစ္စည်းတန်ဖိုးချင်းပေါ့၊ လူကိုထိပါးရင်တော့ ကိုယ့်ခြေထောက်ကိုထိရင် သူ့လည်မျို၊ ကိုယ့်လက်ဆိုင်ရင် သူ့ခေါင်း၊ အဲဒီတစ်ယောက် ခင်ဗျားမဖြစ်အောင် ဆုတောင်း"

"တောက်"

ပိုက်ဆံကို ဆွဲယူပြီး လှမ်းသွားလိုက်တဲ့ ခြေလှမ်းတွေက မိန်းက

လေးနဲ့ မတူ၊ စီးထားသည့် ဖိနပ်က ယောက်ျားတွေစီးသည့် အကောင်း
စား ကွင်းထိုးဖိနပ် အညိုရောင်။

မေကတော့ ကားပေါ်ရောက်ကြတဲ့ အထိ သူ ဖြစ်နေတဲ့ ဒေါသကို
နားမလည်။

"ထားလိုက်ပါတော့ ကိုရယ်၊ ရွှေချည်းပဲဆိုတော့ အလွန်ဆုံးတန်လဲ
ငါးသိန်းပေါ့၊ မနေ့က စိန်လော့ ကက်ဝတ်ထားတာ ဖြုတ်ခဲ့မိလို့ တော်
သေးတယ်"တဲ့ ။

သူ့မှာ တော့ လူကြားထဲမှာ ခါးပိုက်နှိုက်မမိတဲ့ အပြင် ကိုယ့်ဆီက
ထပ်ပါသွားရတဲ့ အဖြစ်ကိုရော၊ မိန်း ကလေးတစ်ယောက်က ပက်ပက်စ
က်စက် ပြန်လှန်ပြောသွားတာရော ဒေါသလည်း ဖြစ် ရှက်လည်း ရှက်။

ဒီလောက် ကက်ကက်လန် ပြန်ပြောတတ်မှန်း မတွေးလိုက်မိခင်
သွားစပြောမိတာကိုက ကိုယ့်အမှား၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတိတရ ဆုံးမမိသ
ည် ။

မိန်းကလေးတွေနဲ့ သွားလာတာ ရှောင်၊ အတိုက်အခံ မပြောနဲ့ ...။

အခန်း (၂)

"ဖြစ်ရလေ သားရယ်၊ မိန်းကလေးတွေနဲ့ သွားတာလာတာ ဆင်ခြင်ရမယ်လို့ပဲ"

"ကိုယ်က ယောက်ျားလေးပဲလို့ အန်တီကပြောချင်တာလား"

"ဒီလိုလဲ မဟုတ်ဘူး လေ၊ မေပန်းချီက တွဲသွားမရဲလောက်စရာ မိန်းကလေးမှ မဟုတ်တာ၊ သားလဲ ဟော့သွမ်းရမ်းကားတဲ့ လူ မဟုတ်ဘူး ၊ ပြီးတော့ လူကြီးချင်း သဘောတူထားပြီးသား..."

"ကျွတ်"

အဲဒါကိုက စပြီးခက်တာ...၊ လူကြီးချင်း သဘောတူထားတာနဲ့ ကိုယ်က ပါဝင်လှုပ်ရှားပေးရအောင် ဒါရိုက်တာတွေ မင်းသား မင်းသမီးတွေမှ မဟုတ်ဘဲ...။

အသံတိတ် စကားတွေပြောနေသည့် မျက်နှာမကြည်မသာကို ဒေါ်ခင်ဆင့်က မြင်ပေမယ့် မသိသလို နေ လိုက်၏။ ဒီတစ်ထစ်ကိုတော့ လျှော့မပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည် မို့...

"မေပန်းချီက အဝတ်အစား၊ အပျော်အပါးလေး ကြိုက်တတ်တာ တစ်ခုပဲ..."

"ကုန်ပြီ"

"မကုန်သေးပါဘူးကွယ်၊ စိတ်ဓာတ်၊ စာရိတ္တ၊ အဆင့်အတန်းတစ်ခုမှ ပြောစရာမရှိဘူး၊ သားကိုဆိုလဲ သူ့ခမျာ အောက်ကျတယ်၊ သည်းခံရတယ် ဘာမှ မတွက်ရှာဘူး"

"သည်းခံနေရအောင် ကျွန်တော်က သူ့ကို ဘာတွေများ လွန်လွန်မင်းမင်း ဆိုးရွားနေလို့လဲ"

"မဟုတ်ဘူး ၊ အန်တီ ပြောချင်တာက သားက သူ့ကို ပျူပျူငှာငှာ မရှိဘူးလေ၊ တစ်ခါတလေ မျက်မှောင် ကြီး ကြုတ်ပြီး မအားဘူး၊ မသိဘူး ပြောလွှတ်တာက ရှိသေးတယ်"

"ကိုယ် နေတတ်သလို နေတာ"

"ဒါကို သူ နားလည်တယ်လေ၊ အဲဒါ ပြောတာပါ၊ အသက်ချင်းကလဲ မတိမ်းမယိမ်း၊ တွဲသွားရင် နေနဲ့ လ ရွှေ့နဲ့ မြ၊ ဘာမှ အထစ်အငေါ့ မရှိနိုင်တဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကို ...၊ ဒီတစ်ခါတော့ ခေါင်းထဲက မထုတ်လိုက်ပါနဲ့ ကွယ်"

သူ နေရာမှ ထရပ်လိုက်မိသည် ။ အိမ်ပေါ်မှာ မေမေက လူမမာကြီးလို အခန်းအောင်းနေတတ်သူ၊ အိမ်မှု ကိစ္စ၊ အတွင်းရေး အပြင်ရေး ဘာမဆို အန်တီဆင့် လက်ထဲမှာ ပဲ ရှိသည် ။

အားလုံး ဘာကိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကြိုက်သလို စီမံပါ၊ ကိုယ်တိုင်ကျတော့ အပျိုကြီးလုပ်နေပြီး ဘယ့်နှယ် ကိုယ့် ကျမှ ...

"ဟဲ့ ဘယ်ကိုလဲ"

"ကျွန်တော် အလုပ်ကိစ္စ သွားစရာရှိသေးလို့ "

"အို... တော်ကြာ မေပန်းချီ ရောက်လာမှာ မို့လား"

"ကျွန်တော် အလုပ်ကိစ္စရှိတယ် ပြောထားတာပဲ"

"ဪ... ခက်ပါဘိတော့..."

သူ လှည့်ထွက်လာတော့ ဒေါ်ခင်ဆင့် သူ့နောက်ကနေ ပါလာခဲ့ပြီး...

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ လာခဲ့မယ်လို့ ပြောသွားတယ် မဟုတ်လား သားရယ်၊ အကျိုးအကြောင်းလေး ပြောပြပြီးမှ ..."

"အန်တီက ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော် ဒီမိန်းမနဲ့ လက်ထပ်ဖြစ်ရေးကိုပဲ အကျိတ်အနယ် နှုတ်လုံးနေတာ လဲ၊ ဒီကာလမှာ သူ့ကို ကျွန်တော် သဘောမကျရင်၊ သူ ကျွန်တော့်ကို မကြိုက်ရင် ဘယ်ဘက်ကဖြစ်ဖြစ် နောက် ဆုတ်ခွင့်ရှိတယ်"

"ဟိုကတော့ နောက်ဆုတ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းပဲ နောက်ဆုတ်မှာ "

"အဲဒီလောက်ထိ ကျွန်တော့်ဘက်က ဆန္ဒမရှိတာကို အန်တီ သိသားနဲ့ ..."

"ဆန္ဒမရှိတာတွေ၊ မကြိုက်တာတွေ မင်းဘက်က ရှေ့ဆက်ချင်တဲ့ မိန်းမရော ရှိဖူးလို့ လား၊ အိမ်ထောင် ပြုရမှာ ကို အသေခံ ဗုံးကိုင်ပြီး ရှေ့တန်းထွက်ခိုင်းတာ ကျနေတာပဲ"

"ပိုဆိုးတယ်"

အဒေါ်ဆိုပေမယ့် အမြဲတမ်း အလိုလိုက်လာခဲ့တာမို့ တော်ရုံကိစ္စဆို ဒီလိုပဲ သူငယ်ချင်းပြော ပြောဆိုမိခဲ့ သည် ။ ဒေါ်ခင်ဆင့်ကလည်း ဆူတဲ့ အခါ ဆူလိုက်၊ ကလေးပေါက်စလို တစ်ခါတလေ ခေါင်းသပ်ပြီး လာချော့လို ချော့...

"မင်းဟာလေ အသက်လဲ သုံးဆယ်ပြည့်တော့မယ်၊ ခုချိန်ထိ ပြောရ

ဆိုရ လက်ပေါက်ကပ်တဲ့ နေရာမှာ ကလေးထက်ဆိုးတုန်း..."

"မနာခံချင်တာတွေချည်း ပြောနေတာကျတော့ အန်တီကောင်းလား
"

"အဲဒါ မင်းအတွက်ပဲ သားရယ်"

ဒေါ်ခင်ဆင့် လေသံပျော့ပျော့သွားပြန်သည်။ ။

"မင်း ညီလေး ပျောက်နေတဲ့ သောကနဲ့ အမေဖြစ်တဲ့ သူ ဘယ်လော
က ခံစားနေရရှာသလဲ သား သိသား နဲ့ ...၊ သူ့ခမျာ ရှိနေတဲ့ သားကိုလဲ
ပူရပြန်ရော"

"မေမေက အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စအတွက် ဒီလောက် မပြောပါဘူး"

"မပြောတာက သူ့သောကတွေ ဟိုဘက်မှာ ပဲ ပိုနေတာကိုး၊ ပြီးတော့
မမပဲ စီစဉ်ပေးလိုက်ပါလို့ အန်တီ ကို လွှဲထားတဲ့ ဥစ္စာ..."

သူ ဘာမှ မပြောဖြစ်တော့ပေ။

ကုတ်အင်္ကျီအညိုကို ဆွဲယူကာ အပြင်ထွက်လာရင်း ဝတ်သည် ။ ကံ
ကောင်းထောက်မပြီး ဖုန်းဝင်လာ သဖြင့် အင်္ကျီကြယ်သီးတစ်ဖက်တပ်ရ
င်း ဖုန်းပြောလိုက်၏။

လက်မှာ အိတ်ပါလာသဖြင့် ဆိုဖာလက်တင်မှာ လှမ်းတင်၍ ခဏ
တော့ ရပ်နေခဲ့ရ၏။

အန်တီ ဘာမှ မပြောနိုင်တော့ဘဲ လက်လျှော့ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီဟု တွက်မိ
ကာ ဖုန်းပြောရင်း ကျေနပ်မိသေး သည် ။

သို့သော်...

"အဲဒါ ပြောတာပေါ့ အိတ်က တစ်ဖက်၊ ဖုန်းပြောနေရတာ တစ်ဖက်၊

အင်္ကျီကြယ်သီးက တပ်ရသေး တယ်၊ ဒီနေရာမှာ ကိုယ့်မိန်းမသာ ရှိရင်
အိတ်ကလေး ပြေးဆွဲမယ်၊ ကြယ်သီးလေး တပ်ပေးမယ်၊ ဘယ်လောက်
ပြည့်စုံလိုက်မလဲ"တဲ့ ။

အန်တီမျက်လုံးထဲမှာ သူ့ဘေးမှာ ဇနီးချောတစ်ယောက် ရှိနေရမည့်
အဖြစ်ကိုပဲ တွေးမြင်နေခဲ့သည် က သေချာသည် ။

စိတ်ညစ်စရာပါလား...။

အခန်း (၃)

ဆိုင်ပေါ်တက်လိုက်တာနှင့် ဘယ်ပစ္စည်း လက်ရာပျက်သလဲဆိုတာ ပြူးပြဲလိုက်ကြည့်တတ်သည့် ကိုယ့် အကျင့်ကိုလည်း ဖျောက်လို့ မရ။

မသေချာတာမပြောနှင့် သေချာပေါက်သိလိုက်လို့ မေးရင်တောင် ကြမ်းပိုးက လိပ်ဖြစ်အောင် ပြောတတ် လွန်းသည့် ပါးစပ်အကြောင်းလည်း သိလျက်နှင့် ...

"ကြက်ဥနှစ်လုံး ဘယ်ရောက်သွားလဲ၊ ဟဲ့ ... ဇင်ကို..."

"ကြက်ဥနှစ်လုံး ဘယ်ရောက်သွားလဲ မေးရအောင် မီးဖိုကြောင်အိမ်ထဲမှာ သေချာထုပ်ပတ်ပြီး သိမ်း ထားတာမို့လို့ လား"

"ညည်းကို ငါ မမေးဘူး"

"လုပ်မနေနဲ့ နပ်ပြီးသား ဒီက ...၊ ဈေးဆိုင်မှာ ရောင်းဖို့ ချထားတဲ့ ကြက်ဥအမြောက်အမြားကို နှစ်လုံး ပျောက်တယ်၊ သုံးလုံးပျောက်တယ်နဲ့၊ သူခိုးဖမ်းချင်ရင်လဲ သေချာခိုင်မာအောင် လုပ်ဦးပေါ့"

ရေစည်ဘေးမှာ အဝတ်လျှော်ရင်း တစ်ခွန်းမကျန် ပြန်ပြောနေသည့် တစောင်းမျက်နှာကို ဖနောင့်နဲ့ ပြေးပေါက်ချင်စိတ်တွေ ဖြစ်လာကာ ဒေါင်ဝင်းဆိုင်ခုံပေါ်ကနေ ခါးနှစ်ဖက်ထောက်၍ ...

"ညည်းက ကြာလေ မိုက်ရိုင်းလေပါလား မမ ... ဟင် ...၊ တော်ရုံဆို

ညည်းနဲ့ စကားမပြောချင်လို့ ငါ ပါးစပ်ပိတ်နေခဲ့တာ"

"ဒေါ်လေးလိုပါပဲ ...၊ သမီးကလဲ မလိုအပ်ဘဲ ပြောကိုမပြောချင်တာ၊ အဲဒါကြောင့် တစ်နေ့ကုန် လမ်း ပေါ်မှာ ပဲ ထွက်နေတာ၊ ခဏလေး အိမ် ကပ်တာနဲ့ ခဏလေး ဖြစ်ရတာပဲ"

မမက လှည့်ပြောလိုက်၊ အဝတ်တွေကို ဆောင့်ရိုက်ဖွပ်လိုက်နှင့် ဒေါ် တွေပါကာ လျှော်ဖွပ်သံက တဖျန်း ဖျန်း တဘိုင်းဘိုင်း မြည်လာ၏။

"ကိုဇင် မရှိဘူး၊ ဒေါ်လေး သမီးနဲ့ မပြောချင်ရင် သူလာမှ ပြော"

"သူရှိတာ မရှိတာလဲ ကျုပ်ကဘယ်လိုလုပ်သိမှာ လဲ၊ ညည်းတို့ က လမ်းပျော်မောင်နှမလေ၊ တစ်ယောက် ရှိရင် တစ်ယောက်ရှိနေတာပဲ၊ ငါ ကြက်ဥ အပေါ်ယံမှာ ငါးလုံးတင်ခဲ့တာ အခု သုံးလုံးပဲ ရှိတော့တယ်၊ မီးဖို ချောင်မှာ လဲ ဟင်းရှိတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ယူရက် ကြော်စားလိုက်သလားလို့ မေးတာ မစားရင် မစားဘူး၊ စားရင် စားတယ်ပေါ့"

မမက ရေလျှော်နေသည့် အဝတ်တွေကို ဇလုံထဲ ဖတ်ခနဲ လွှတ်ချ ကာ ဇလုံကိုပါ ကျောက်ပြားပေါ်မှာ တွန်းပစ်လိုက်၏။

ပြီးတော့...

ဖင်ထိုင်ခုံပြားလေးပေါ်မှာ ထိုင်နေရာကနေ ဒေါ်ဝင်းဝင်းဘက်ကို တ ည့်တည့်လှည့်ထိုင်လိုက်တာ ဆောင့်ခနဲ။

"စားတယ်ထင်ရင်လဲ စားသလား မေးပါလား၊ ကြက်ဥ ဘယ်ရောက် သွားလဲဆိုတော့..."

"တော်စမ်း တော်စမ်း၊ ငါ ညည်းနဲ့ စကားပြောရတာ အကုသိုလ်များ တယ်"

"အကုသိုလ်က သမီးနဲ့ ပြောမှ များ တာ မဟုတ်ဘူး ၊ ခုပဲ ဆိုက်ကား အံ့နာက ဆိုက်ကား ပြန်သိမ်းမယ် ဆိုလို့ ပြေးတောင်းပန်ခဲ့ရတယ်မို့ လား၊ မနေ့ကလဲ ညက ခြင်ထောင်မီးစွဲတဲ့ အမှုနဲ့ ရုံးရောက်ခဲ့ပြီးပြီ၊ အဲဒါ ဘယ်သူ့အကုသိုလ်လဲ ပြန်တွေးကြည့်"

"ညည်းတို့ ဦးလေး အရက်သမားရဲ့ ကောင်းမှုလေ၊ ဘယ်အံ့နာက ဆိုက်ကားပေးနင်းချင်မှာ လဲ၊ မပြော လိုက်ချင်ဘူး ...၊ တူနဲ့ တူမက သူခိုးကြမ်းပိုး အပေအတေလေးတွေ၊ ဦးလေးက အရက်သမား"

"ဦးတင့်အောင်ဆိုတာ ဟိုတုန်းက ရပ်သိရွာသိ လူတော်လူကောင်းပါ၊ ဒေါ်ဝင်းဝင်းလက်ထဲကျမှ အရက်သမားကြီး ဖြစ် သွားတာ လူတိုင်းသိတယ်"

"ဘာအေ..."

"စဉ်းစားကြည့်လေ...၊ သူများကို ပြောချင်ရင် ကိုယ့်မှာ အပြောလွှတ်ရဲ့ လား ပြန်ကြည့်ပေါ့၊ ဒေါ်လေးနဲ့ ညားမှ ဦးလေး အရက်သမား ဖြစ်တာ ဘယ်သူ့အကုသိုလ်လဲ"

"ကြည့်စမ်း... ညည်း..."

ဒေါ်ဝင်းဝင်း မခံမရပ်နိုင်စွာ ဆိုင်ပေါ်ကနေ ခုန်ချမတတ် ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ် ဆင်းလာ၏။

မမကလည်း ထိုင်ရာကနေ ထရပ်လိုက်သည် ။

ဝေးပါသေးတယ်၊ ကြောက်သွေးပါလို့ ကတော့ ကိုယ့်ဘာသာ တိုင်နဲ့ ခေါင်းနဲ့ ပြေးဆောင့်ပစ်လိုက်ဦး မည်။

"ကိုဇင်နဲ့ သမီး တကယ့်အပေအတေတွေ ဖြစ်ရင်တောင် ဒေါ်လေး မွေးမြူလာခဲ့တဲ့ ကလေးတွေ၊ ကိုယ့် အရည်အချင်းတွေကို ကြွေးကြော်

ဖော်ပြမနေနဲ့ "

"လူပါးဝလို့ ...ညည်းက...ငါ့ကိုလား..."

"ဒေါ်လေး သမီးကို အသားနာအောင် လုပ်ဖို့ စိတ်မကူးနဲ့ နော်"

လက်ရွယ်ပြီးပြေးလာတော့ မမက ပေစောင်းစောင်းမော့ကြည့်လိုက်ပြီး နောက်ကို တစ်လှမ်းဆုတ်၏။

"ရိုက်ဆုံးမရအောင် သမီးတို့ မောင်နှမက ဒေါ်လေး ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်လို့ ကြီးပြင်းလာခဲ့ကြတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ခံသင့်မှ ခံမှာ "

"ဟာ... ဒေါ်လေး... မမ..."

ဒေါ်ဝင်းဝင်း နေရာမှာ ပဲရပ်သွားစဉ် ဇင်ကို အပြင်ကနေအပြေးအလွှား ရောက် လာပြီး နှစ်ယောက်ကြား မှာ ရပ်၏။

"ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲ၊ စိတ်ညစ်လိုက်တာ"

ဒေါ်လေးက ပါးစပ်ကြမ်းကြမ်း အပြောဆိုးဆိုး၊ မမက တစ်စက်မှ သည်းမခံ၊ တစ်ခွန်းမှ မခံဘဲ ပြန် ပြောတတ်၏။

တကယ်တမ်း ပြောကြကြေးဆို မမက မလွန်ဘူးပဲ ထင်သည် ။ တစ်ဦးမေတ္တာတစ်ဦးမှာ ဆိုသည့် စကား ရှိတယ်မို့လား...၊

"မင်းတို့ မောင်နှမ လမ်းပေါ်မှာ ထွက်ရှာပြီး လမ်းပေါ်မှာ ပဲ စားကြ၊ ကင်းမယ်ဆိုရင် လုံးဝကင်းအောင် နေ၊ ငါ့အရိပ်မှာ နေပြီး ခွေးလို ပြန်ကိုက်လို့ မရဘူး၊ ဟွန်း... ပါးစပ်က ငါးစိမ်းသည် ထက်ဆိုးတယ်၊ ခါးပိုက်နှိုက် ပီသပေါ့"

"ဟုတ်တယ်၊ ပီသလို့ ပဲ မခံနိုင်တာ၊ မမတို့ က ဟိုမရောက် ဒီမရောက် ပေါက်ပေါက်ဖောက်တဲ့ ပါးစပ် မဟုတ်ဘူး ၊ ချိန်ခွင်ကိုင်ပြီး တစ်ကျ

ပံ့ဖိုးရရ နှစ်ကျပ်ဖိုးရရ အလေးခိုးမစားဘူး၊ ခါးပိုက်နှိုက်ပေမယ့် သစ္စာရှိ
တဲ့ ခါးပိုက်နှိုက်နေတာ၊ ပုပ်စော်နံ့နေတဲ့ ပစ္စည်းဆို ဘာမှ မမက်မောဘူး"

"ဘာပြောလိုက်တယ်"

"တော်တော့ မမ၊ ဒေါ်လေးလဲ တော်တော့ဗျာ၊ လူကြားမကောင်းဘူး
"

"လူပါးဝတဲ့ ကောင်မလေး၊ ငါကျွေးမွေးခဲ့တာတွေ
လည်ချောင်းထဲမှာ ခြေမနဲ့ ကော်ထုတ်လို့ ရသေး တယ်၊ ဝါးပြီးပြန်ထွေး၊
စားပြီးနားမလည်..."

ဆဲနည်းမျိုးစုံနှင့် ဒေါ်ဝင်းဝင်း ထဘီမ၊ ကျန်ခဲ့၏။ ရန်ဖြစ်ကြပြီဆို တူ
ဝရီးဖြစ်နေကြတာနဲ့ မတူ။

ကိုယ်ကပြောတာ ဘာဖြစ်လဲ၊ ဦးလေးနဲ့ စပ်မှ တော်တာပေမယ့် အုပ်
ထိန်းသူ မဟုတ်ဘူး လား၊ သင်းက လူငယ်ဖြစ်ပြီး နည်းနည်းလေးမှ ရှိ
သေကိုင်ရှိုင်းမှု မရှိ။

"ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ မမဝင်း"

ဒေါသက ပွင့်အံ့ပေါက်ကွဲဖို့ လမ်းကြောင်းရှာမရဖြစ်နေတုန်း နှစ်အိ
မ်ကျော်က ဒေါ်သန်းမြင့်၏ မေးသံ ကြောင့် မျက်လုံးတွေ ချက်ချင်း စူးစူး
ရဲရဲထဖြစ်လာ၏။

အိမ်မကြီးဘက်ကို မျက်နှာမူထားရာကနေ ဈေးဆိုင်လေးပေါ်
အပြေးအလွှားပြန်တက်ကာ...

"ကြားတဲ့ အတိုင်းပဲလေ၊ အိမ်မှာ ပုဏ္ဏားကတိုက်တာ၊ မမြင် မကြားရ
သမျှ အိမ်မှာ အေးချမ်းနေသေးတယ်၊ မျက်စိအောက်ရောက်လာတာနဲ့
အမြင်မတော်တာတွေ ဒီပါးစပ်က မနေနိုင်လို့ ပြောမိတော့ ခွေးကိုက်ခံ

ရ ရော..."

ဆိုင်ရှေ့မှာ ဈေးဆွဲခြင်းတစ်ဖက်နှင့် အချိန်ကုန်ခံ အလေးခံပြီး စပ်စု ဖို့ ရပ်နေသော ဒေါ်သန်းမြင့်က အိမ် ထဲက အသံတွေကိုလည်း မသိမသာ နားစွင့်၏။

ဒီလိုပဲ...၊ ဒီအိမ်မှာ အုန်းခနဲ ထဖြစ်တတ်ပြီး အိမ်ရှေ့မှ ဒေါ်ဝင်းဝင်း ကျိတ်မနိုင်ခဲမရ၊ မပြီးနိုင်မစီးနိုင် ပြောဆို ကျန်ရစ်မည်။

အိမ်ထဲမှာ ဟိုမောင်နှမကတော့ ဘယ်လိုတွေ ဆွဲလွဲနုပန်းလုံးနေကြ သည် ဘယ်သူမှ မသိကြတော့...

ဒီလမ်းတစ်ကြောမှာ တော့ ‘မမ’ ဆိုသည့် ကောင်မလေးက မိန်းမဆိုးလေးပဲ ဖြစ်၏။ သွားချင်တဲ့ လမ်းကို သွားသည် ။ ဂရုမစိုက်တတ်သည့် မျက်နှာနှင့် နေ၏။

သူ့ကို နည်းနည်းလေး ထိပါးတာနှင့် ထွက်လာပါလိမ့်မည် နှုတ်ခမ်း ပါး လျှာပါး၊ အာနီလျှာနီက စကား လုံးတွေ စက်သေနတ်ပစ်တဲ့ အတိုင်း ...၊

အပျိုလေးတစ်ယောက်က ဒီအရွယ် လှတပတလေးနှင့် ဤမျှ ရန် တွေ့ကောင်းတာ အံ့ဩလောက်ပါ၏။

"ကြက်ဥပျောက်လို့ မေးမိတာကစပြီး ဖြစ်သွားလိုက်တာအေ... ကြားတဲ့ အတိုင်းပဲ"

ဒေါ်ဝင်းဝင်း အော်ပြောနေတဲ့ ကြားကနေ ဒေါ်သန်းမြင့် စိတ်က အိမ် ပေါ်က မောင်နှမဆီမှာ ပဲ ဝေဝဲနေ သဖြင့် ခေါင်းညိတ်နေပေမယ့် မျက် လုံးရောက်နေတာက တခြား။

ထို့ပြင် အိမ်ဆိုင်လေးမို့ ဝယ်သူတွေ နောက်ထပ်ရောက်လာတော့

ဒေါ်ဝင်းဝင်း ပြောနိုင်ဖို့ တတပ်တအား ဖြစ်သွားခဲ့ပြန်ကာ...

"အဲဒါပဲ... ဝမ်းနဲ့ မလွယ် သားမမည်ဆိုတာ..."

"သည်းခံလိုက်ပါ ဒေါ်ဝင်းရာ...၊ ကိုယ်က လူကြီးပဲ"

လို့ ပြောသွားကြတဲ့ လူတွေ ရှိသလို...

"သူတို့ က ငယ်သူတွေကိုး...မိုက်ခွင့်ရှိတယ်၊ မမဝင်းက မျိုသိပ်လိုက်

"

ဆိုသည့် စကားမျိုးကျတော့ ဘယ်ဘက်ကို ဦးတည်ပေးမှန်းမသိ။

တချို့ကျတော့ ဝယ်စရာရှိတာဝယ်ပြီး ပြန်သွားကြသည် ။ ‘မမ’ ပါးစပ်ကို ကြောက်တဲ့ လူတွေကလည်း ရှိသည် မို့ ဘယ်ဘက်ကမှ ဝင်မပြောရဲကြတာတွေ...၊

ဒေါ်ဝင်းဝင်းနဲ့ မမ ...၊

နာမည်နှစ်လုံးဆင့်များ နှင့် တစ်အိမ်တည်းမှာ အတူတကွ နေထိုင်မိကြပြီးနောက်...
